



# Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

5 päivänä maaliskuuta 2015\*

Muutoksenhaku — Egyptin tilanteen johdosta tiettyihin henkilöihin kohdistetut rajoittavat toimenpiteet — Valtion varojen väärinkäyttöä koskevan oikeudenkäynnin kohteena olevien henkilöiden varojen jäädyttäminen — Korruption vastainen Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimus

Asiassa C-220/14 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 5.5.2014,

**Ahmed Abdelaziz Ezz**, kotipaikka Giza (Egypti),

**Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed**, kotipaikka Lontoo (Yhdistynyt kuningaskunta),

**Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin**, kotipaikka Lontoo, ja

**Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar**, kotipaikka Giza,

edustajinaan J. Lewis, QC, barrister B. Kennelly, barrister J. Pobjoy ja solicitor J. Binns,

valittajina,

ja jossa muina osapuolina ovat

**Euroopan unionin neuvosto**, asiamiehinään M. Bishop ja I. Gurov,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa, ja

**Euroopan komissio**, asiamiehinään F. Castillo de la Torre ja D. Gauci,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja T. von Danwitz sekä tuomarit C. Vajda, A. Rosas (esittelevä tuomari), E. Juhász ja D. Šváby,

julkisasiamies: E. Sharpston,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

\* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

### tuomion

- 1 Ahmed Abdelaziz Ezz ym. ovat hakeneet muutosta unionin yleisen tuomioistuimen (kolmas jaosto) 27.2.2014 antamaan tuomioon Ezz ym. v. neuvosto (T-256/11, EU:T:2014:93; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi heidän kanteensa, jossa oli vaadittu kumoamaan yhtäältä Egyptin tilanteen johdosta määrättävistä tiettyihin henkilöihin, yhteisöihin ja elimiin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä 21.3.2011 annettu neuvoston päätös 2011/172/YUTP (EUVL L 76, s. 63) ja toisaalta Egyptin tilanteen johdosta määrättävistä tiettyihin henkilöihin, yhteisöihin ja elimiin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä 21.3.2011 annettu neuvoston asetus (EU) N:o 270/2011 (EUVL L 76, s. 4) siltä osin kuin nämä säädökset koskevat valittajia.

### Asiaa koskevat oikeussäännöt ja asian tausta

#### *Korruption vastainen Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimus*

- 2 Korruption vastainen Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimus hyväksyttiin 31.10.2003 annetulla Yhdistyneiden Kansakuntien yleiskokouksen päätöslauselmalla 58/4. Yleissopimus tuli voimaan 14.12.2005. Kaikki jäsenvaltiot ovat ratifioineet sen, ja Euroopan unioni on hyväksynyt sen 25.9.2008 tehdyllä neuvoston päätöksellä 2008/801/EY (EUVL L 287, s. 1).
- 3 Tämän yleissopimuksen 2 artiklassa määrätään seuraavaa:

”Tässä yleissopimuksessa

--

- f) ’jäädyttäminen’ tai ’takavarikko’ tarkoittaa tuomioistuimen tai muun toimivaltaisen viranomaisen määräykseen perustuvaa omaisuuden luovuttamisen, muuntamisen, hallinnan siirron tai siirtämisen väliaikaista kieltoa tai omaisuuden väliaikaista haltuunottoa tai määräysvaltaan ottamista,
- g) ’menetetyksi tuomitseminen’, johon sisältyy soveltuvin osin menettämisseuraamus, tarkoittaa tuomioistuimen tai muun toimivaltaisen viranomaisen määräykseen perustuvaa omaisuuden pysyvää menettämistä,

--”

- 4 Mainitun yleissopimuksen III luku, johon sisältyvät yleissopimuksen 15–42 artikla, koskee rikosten rangaistavaksi säätämistä ja lainvalvontaa. Tämän luvun 15–27 artiklassa luetellaan useita erilaisia korruption tekemuotoja, jotka valtioiden on säädettävä rikosoikeudellisesti rangaistaviksi. Koska tämän yleissopimuksen tarkoitus on mahdollistaa korruption entistä useampien tekemuotojen rangaistaviksi säätäminen ottaen huomioon niistä aiheutuvat uhat yhteiskuntien vakaudelle ja turvallisuudelle, yleissopimus ei koske pelkästään oikeudettomien etuuskien tarjoamista henkilöille tai valtion varojen kavaltamista vaan myös vaikutusvallan väärinkäyttöä sekä korruptiolla saadun hyödyn kätkentää tai siihen kohdistuvaa rahanpesua.

5 Saman yleissopimuksen 31 artiklan 1 ja 2 kappaleessa määrätään seuraavaa:

”1. Sopimusvaltiot toteuttavat, niin laajasti kuin se on niiden kansallisen oikeusjärjestelmän mukaan mahdollista, tarvittavat toimenpiteet mahdollistaakseen seuraavassa mainittujen tuomitsemisen menetetyksi:

- a) tämän yleissopimuksen mukaisesti rangaistaviksi säädettyjen rikosten tuottama hyöty tai omaisuus, jonka arvo vastaa tällaisen hyödyn arvoa,
- b) omaisuus, laitteet tai muut rikoksentekovälineet, joita käytetään tai aiotaan käyttää tämän yleissopimuksen mukaisesti rangaistaviksi säädettyissä rikoksissa.

2. Sopimusvaltiot toteuttavat tarvittavat toimenpiteet mahdollistaakseen tämän artiklan 1 kappaleessa tarkoitettujen erien tunnistamisen, jäljittämisen, jäädyttämisen tai takavarikoinnin lopuksi tapahtuvaa menetetyksi tuomitsemista varten.”

6 Korruption vastaisen Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimuksen 55 artiklan 2 kappaleessa määrätään seuraavaa:

”Kun sopimusvaltio, jonka tuomiovaltaan tämän yleissopimuksen mukaisesti rangaistavaksi säädetty rikos kuuluu, on sitä pyytänyt, pyynnön vastaanottanut sopimusvaltio toteuttaa toimenpiteet tunnistaa, jäljittää ja jäädyttää tai takavarikoidakseen tämän yleissopimuksen 31 artiklan 1 kappaleessa tarkoitettujen rikosten tuottaman hyödyn, omaisuuden, laitteen tai muun rikoksentekovälineen viime kädessä menetetyksi tuomitsemista varten, josta määrää joko pyynnön esittänyt sopimusvaltio tai tämän artiklan 1 kappaleen mukaisen pyynnön perusteella pyynnön vastaanottanut sopimusvaltio.”

#### *Unionin oikeus*

7 Egyptissä tammikuussa 2011 alkaneiden poliittisten tapahtumien johdosta Euroopan unionin neuvosto antoi 21.3.2011 SEU 29 artiklaan viitaten päätöksen 2011/172.

8 Päätöksen 2011/172 johdanto-osan ensimmäinen ja toinen perustelukappale kuuluivat alkuperäisessä sanamuodossaan seuraavasti:

”(1) Euroopan unioni ilmoitti 21 päivänä helmikuuta 2011 olevansa valmis tukemaan rauhanomaista ja hallittua siirtymistä oikeusvaltion periaatteen kunnioittamiseen perustuvaan demokraattiseen siviilihallintoon ihmisoikeuksia ja perusvapauksia täysin kunnioittaen ja tukemaan toimia, joiden tavoitteena on saada aikaan sosiaalista yhteenkuuluvuutta ja kasvua edistävä talous.

(2) Tässä yhteydessä olisi kohdistettava rajoittavia toimenpiteitä henkilöihin, joiden on todettu olevan vastuussa Egyptin valtion varojen väärinkäytöstä ja jotka näin riistävät Egyptin kansalta talouden ja yhteiskunnan kestävä kehityksen edut ja heikentävät demokratiakehitystä maassa.”

9 Päätöksen 2011/172 1 artiklan 1 kohdassa säädettiin sen alkuperäisen sanamuodon mukaan seuraavaa:

”Jäädytetään kaikkien niiden liitteessä lueteltujen henkilöiden, joiden on todettu olevan vastuussa Egyptin valtion varojen väärinkäytöstä, ja heitä lähellä olevien luonnollisten henkilöiden, oikeushenkilöiden, yhteisöjen tai elinten hallussa, omistuksessa, hallinnassa tai valvonnassa olevat varat ja taloudelliset resurssit.”

- 10 Johdanto-osan toisen perustelukappaleen ja 1 artiklan 1 kohdan ranskankielisessä versiossa on käytetty sanamuotoa "personnes reconnues comme responsables" mutta niiden englanninkielisessä versiossa sanamuotoa "persons having been identified as responsible" (henkilöt, joiden on yksilöity olevan vastuussa).
- 11 Euroopan unionin virallisessa lehdessä julkaistiin 11.7.2014 eli valituksenalaisen tuomion julistamisen jälkeen kyseisen päätöksen bulgarian-, espanjan-, tšekin-, viron-, ranskan-, unkarin- ja hollanninkielisiä versioita koskeva oikaisu (EUVL 2014, L 203, s. 113). Oikaisun mukaan nämä säännökset on luettava niin, että niissä tarkoitetaan vastuussa oleviksi "yksilöityjä" eikä sellaisiksi "todettuja" henkilöitä.
- 12 Päätöksessä 2011/172 on liitteenä "luettelo 1 artiklassa tarkoitetuista luonnollisista henkilöistä, oikeushenkilöistä, yhteisöistä ja elimistä". Luetteloon sisältyy kolmenlaisia tietoja. Ensimmäisessä sarakkeessa on asianomaisten oikeussubjektien "nimi (ja mahdolliset peitenimet)", toisessa sarakkeessa niiden "tunnistamistiedot" ja viimeisessä sarakkeessa "[luetteloon merkitsemisen] perusteet".
- 13 Ahmed Abdelaziz Ezz on tässä luettelossa seitsemäntenä. Toiseen sarakkeeseen sisältyy seuraavat tiedot: "Entinen parlamentin jäsen. Syntymäaika: 12.1.1959. Mies." Viimeisessä sarakkeessa ilmoitetut luetteloon merkitsemisen perusteet ovat kaikkien luetteloon merkittyjen 19 henkilön kohdalla samat ja kuuluvat seuraavasti: "Oikeudenkäynnin kohteena asiassa, jonka Egyptin viranomaiset ovat panneet vireille valtion varojen väärinkäytön osalta korruption vastaisen Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimuksen perusteella."
- 14 Abla Mohamed Fawzi Ali Ahmed on luettelossa kahdeksantena. Toiseen sarakkeeseen sisältyvät tiedot ovat seuraavat: "Ahmed Abdelaziz Ezzin puoliso. Syntymäaika: 31.1.1963. Nainen."
- 15 Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin on luettelossa yhdeksäntenä. Toiseen sarakkeeseen sisältyvät tiedot ovat seuraavat: "Ahmed Abdelaziz Ezzin puoliso. Syntymäaika: 25.5.1959. Nainen."
- 16 Shahinaz Abdel Aziz Abdel Wahab Al Naggar on luettelossa kymmenentenä. Toiseen sarakkeeseen sisältyvät tiedot ovat seuraavat: "Ahmed Abdelaziz Ezzin puoliso. Syntymäaika: 9.10.1969. Nainen."
- 17 Neuvosto antoi SEUT 215 artiklan 2 kohtaan ja päätökseen 2011/172 viitaten asetuksen N:o 270/2011. Sen 2 artiklan 1 ja 2 kohta ovat pääosin samansisältöiset kuin päätöksen 2011/172 1 artiklan 1 ja 2 kohdan säännökset. Tässä asetuksessa on liite I, joka on samansisältöinen kuin päätöksen 2011/172 liite. Kuten kyseisen asetuksen johdanto-osan toisesta perustelukappaleesta ilmenee, asetus annettiin, sillä päätöksellä 2011/72 toteutetut toimenpiteet "kuuluvat [EUT-sopimuksen] soveltamisalaan, ja niiden täytäntöönpanemiseksi tarvitaan sen vuoksi lainsäädäntöä unionin tasolla".
- 18 Asetukseen N:o 270/2011 ei ole tehty vastaavanlaista oikaisua kuin päätökseen 2011/172.

### **Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio**

- 19 Valittajat nostivat unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 20.5.2011 jätetyllä kannekirjelmällä kanteen, jossa vaadittiin päätöksen 2011/172 ja asetuksen N:o 270/2011 kumoamista siltä osin kuin nämä säädökset koskevat heitä.
- 20 He esittävät kahdeksan kanneperustetta kanteensa tueksi. Heidän neljäs kanneperusteensa perustui tosiseikkoja koskeviin virheisiin ja tosiseikkojen oikeudellista luonnehdintaa koskeviin virheisiin niissä perusteissa, joilla heidät oli merkitty päätöksen 2011/172 ja asetuksen N:o 270/2011 liitteenä oleviin luetteloihin. He väittivät tältä osin, etteivät he olleet oikeudenkäynnin kohteena Egyptissä.

21 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 123–133 ja 137 kohdassa seuraavaa:

”123 Neuvosto on [7].6.2011 päivätyllä kirjeellä täsmentänyt kantajien asianajotoimistolle saaneensa ’Egyptin ulkoasiainministerin 13.2.2011 päivätyin kirjeen, jossa oli Egyptin virallisen syyttäjän pyyntö siitä, että tiettyjen entisten ministerien ja virkamiesten varat jäädytetään’, ja noiden henkilöiden joukossa oli myös ensimmäisen kantajan nimi. Kyseiseen neuvoston kirjeeseen oli liitetty jäljennös 13.2.2011 päiväystä asiakirjasta, jossa on Egyptin ulkoasiainministerin kabinetin ylätunniste. Kyseisessä asiakirjassa, jota ei ole allekirjoitettu, viitataan Egyptin yleisen syyttäjän pyyntöön siitä, että Egyptin ’entisten ministerien ja virkamiesten [ja kansalaisten] varat jäädytetään’. Kyseisessä pyynnössä tarkoitettuihin henkilöihin kuului ensimmäinen kantaja muttei toinen, kolmas ja neljäs kantaja.

--

125 Neuvosto vastasi 29.7.2011 päivätyllä kirjeellä kantajien asianajotoimiston 13.5., 9.6. ja 15.7.2011 päivättyihin kirjeisiin. Tuossa vastauksessa ei viitata toisen, kolmannen ja neljännen kantajan osalta mahdollisesti vireille pantuihin syytteisiin. Siinä todetaan ainoastaan seuraavaa:

’[Heidät] on mainittu niiden henkilöiden luettelossa, joita edellä mainittu Egyptin viranomaisten oikeusapupyynnöksi koskee (heidät on mainittu liitteenä olevassa luettelossa numeroilla 2, 3 ja 4). Pyyntöä todetaan, että Egyptin virallinen syyttäjä on antanut määräykset, joilla pyritään kaikkien luettelon henkilöiden varojen jäädyttämiseen, ja että rikostuomioistuin on vahvistanut kyseisen määräyksen.’

126 Tuohon neuvoston 29.7.2011 päivättyyn kirjeeseen oli liitetty 24.2.2011 päivätty ilmoitus, jossa on viite NV93/11/ms ja jossa Egyptin arabitasavallan suurlähetystö Brysselissä (Belgia) pyytää unionin ulkoasioiden ja turvallisuuspolitiikan korkeaa edustajaa toimittamaan ’toimivaltaisille lainkäyttöviranomaisille’ Egyptin virallisen syyttäjän toimiston oikeusapupyynnön.

127 Tähän ilmoitukseen oli liitetty kolme asiakirjaa.

128 Niistä ensimmäinen oli oikeusapupyynnön teksti, jota ei ole päivätty eikä allekirjoitettu. Kyseinen englanniksi laadittu pyyntö koski ’tiettyjen entisten ministerien ja virkamiesten varojen jäädyttämistä, [konfiskointia] ja palauttamista’. Siinä viitattiin ’Egyptin yleisen syyttäjävirston suorittamaan tutkintaan asioissa, joiden numerot olivat 162 ja 234 vuodelta 2010 – –; 34, 36, 38, 39, 55 ja 70 vuodelta 2011 – –, ja asiassa, jonka numero oli 137/2011 – – joka koskee korruptiota, julkis[ten varojen] väärinkäyttöä ja rahanpesua, joihin entiset ministerit ja virkamiehet ovat syyllistyneet’, ja siinä lueteltiin viisitoista henkilöä neljä kantajaa mukaan lukien. Siinä todettiin tämän jälkeen yhtäältä, että Egyptin virallinen syyttäjä oli päättänyt jäädyttää lueteltujen henkilöiden varat, ja toisaalta, että ’rikostuomioistuin oli hyväksynyt’ tuon varojen jäädyttämisen.

129 Toinen 24.2.2011 päivättyyn ilmoitukseen liitetty asiakirja oli ’luettelo entisistä virkamiehistä sekä [heidän] puolisoista[an] ja lapsista[an]’, ja siinä mainittiin toinen, kolmas ja neljäs kantaja toisessa, kolmannessa ja neljännessä kohdassa.

130 Kolmas 24.2.2011 päivättyyn ilmoitukseen liitetty asiakirja oli yhteenveto ensimmäistä kantajaa vastaan esitetyistä syytöksistä juuri edellä 128 kohdassa kuvatussa oikeusapupyynnössä mainitussa ’asiassa numero 38 vuodelta 2011’. Tuota asiakirjaa ei ollut päivätty. Siinä ei ollut myöskään yläviitettä eikä allekirjoitusta. Mutta aivan kuten 24.2.2011 päivätyssä ilmoituksessa ja kaikissa siihen liitettyissä muissa asiakirjoissa siinä oli Egyptin arabitasavallan Brysselin suurlähetystön leima.

131 Loppujen lopuksi missään edellä mainituista asiakirjoista ei anneta ymmärtää, että toista, kolmatta ja neljättä kantajaa vastaan olisi nostettu syytteet Egyptissä valtion varojen väärinkäytön osalta.

132 Edellä 128 kohdassa mainitussa oikeusapupyynnössä todetaan sitä vastoin yksiselitteisesti, että 24.2.2011 eli alle kuukausi ennen päätöksen 2011/172 ja asetuksen N:o 270/2011 antamista Egyptin virallinen syyttäjä oli antanut kaikkien kantajien osalta määräyksen, jolla pyrittiin jäädyttämään heidän varansa, jonka rikostuomioistuin oli hyväksynyt ja joka liittyi tutkintoihin, jotka koskivat valtion varojen väärinkäyttöä.

133 Kantajat eivät myöskään ole esittäneet mitään seikkaa, jolla voitaisiin asettaa epäilyksenalaiseksi kyseisessä oikeusapupyynnössä esitettyjen tosiseikkojen paikkansapitävyys. Egyptiläisen tuomioistuimen päätös, jonka käännöksen he ovat jättäneet unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 5.3.2013, vahvistaa sitä vastoin, että toisen kantajan varat olivat edelleen jäädytettynä 30.1.2013. Kantajat eivät myöskään ole suullisessa käsittelyssä kiistäneet edellä mainitun varojen jäädyttämistä koskevan määräyksen olemassaoloa.

--

137 Edellä 130 kohdassa mainitusta asiakirjasta ilmenee -- selkeästi, että 'asiassa numero 38 vuodelta 2011' ensimmäistä kantajaa 'syytettiin' yhtäältä 'sellaisen julkisen sektorin yrityksen, jonka osakkeet ovat valtion omistuksessa,' 'varojen väärinkäytöstä' ja toisaalta 'rikoksista, jotka muodostuivat julkisten varojen hyödyntämisestä ja niiden vahingoittamisesta sekä [tällaisten] varojen väärinkäytöstä ja -- väärinkäytön helpottamisesta'."

22 Unionin yleinen tuomioistuin ei hyväksynyt kanneperusteista ainoatakaan, minkä vuoksi se hylkäsi kanteen kokonaisuudessaan.

### **Asianosaisten vaatimukset**

23 Valittajat vaativat, että unionin tuomioistuin

- kumoaa valituksenalaisen tuomion
- kumoaa päätöksen 2011/172 ja asetuksen N:o 270/2011 siltä osin kuin kyseiset säädökset koskevat heitä
- velvoittaa neuvoston korvaamaan muutoksenhakumenettelystä ja asian käsittelyssä unionin yleisessä tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut
- ryhtyy muihin aiheellisiksi katsomiinsa toimenpiteisiin.

24 Neuvosto vaatii, että unionin tuomioistuin

- hylkää valituksen
- velvoittaa valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

25 Euroopan komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

- hylkää valituksen
- velvoittaa valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.



## Valituksen käsittely

- 26 Valittajat esittävät valituksensa tueksi kuusi perustetta.

### *Ensimmäinen valitusperuste*

- 27 Ensimmäisellä valitusperusteellaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että päätös 2011/172 oli laillisesti annettu EU 29 artiklan nojalla. Tämä valitusperuste kohdistuu valituksenalaisen tuomion 44–47 kohtaan.

### Valituksenalainen tuomio

- 28 SEU 29 artiklan tarkoituksen määrittämiseksi unionin yleinen tuomioistuin tarkasteli SEU 21, SEU 23–SEU 25 ja SEU 28 artiklaa. Valituksenalaisen tuomion 41 kohdassa se päätyi toteamaan seuraavaa:

”Näistä määräyksistä yhdessä seuraa, että SEU 29 artiklassa tarkoitettuja ’unionin lähestymistapoja’ ovat päätökset, jotka ensinnäkin kuuluvat yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan (YUTP), sellaisena kuin se on määritelty SEU 24 artiklan 1 kohdassa, yhteyteen, jotka toiseksi koskevat ’tiettyä maantieteellistä tai aihekohtaista kysymystä’ ja jotka kolmanneksi eivät ole luonteeltaan SEU 28 artiklassa tarkoitettua ’operatiivista toimintaa.’”

- 29 Kyseisen tuomion 44–46 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi, että nämä kolme edellytystä täytyivät tässä tapauksessa. Se päätyi toteamaan saman tuomion 47 kohdassa, että päätöksen 2011/172 1 artikla on voitu laillisesti säätää SEU 29 artiklan nojalla.

### Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

- 30 Valittajat väittävät, etteivät edellytykset päätösten tekemiselle SEU 29 artiklan nojalla täytyneet tässä tapauksessa. Perusteet päätöksen 2011/172 liitteessä olevaan luetteloon merkitsemiselle eivät sisälly SEU 21 artiklassa määriteltyihin yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan periaatteisiin ja tavoitteisiin. Egyptin viranomaiset eivät olleet milloinkaan antaneet ymmärtää neuvoston mainitsemisissä kirjeissä, että valittajien syyksi katsotut teot olisivat vahingoittaneet demokratiaa Egyptissä taikka kyseisen maan talouden tai yhteiskunnan kestävä kehitystä.
- 31 Ensimmäisen valittajan syyksi väitetty menettely eli petos, josta on aiheutunut vahinkoa yhtiön osakkaille, ei oikeuta unionin kansainväliseen toimeen yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan nojalla. Ezzin puolisoja kohtaan ei myöskään ole esitetty mitään konkreettisiin seikkoihin perustuvia väitteitä. Jos kolmannessa maassa tehtyjen petosten katsotaan kuuluvan unionin ulko- ja turvallisuuspolitiikan alaan, kyseisen politiikan soveltamisala laajenee tuntuvasti jäsenvaltioille keskinäisen virka-avun alalla kuuluvan toimivallan kustannuksella.
- 32 Egyptin viranomaiset eivät myöskään olleet pyytäneet unionia tekemään päätöstä SEU 29 artiklan nojalla, vaan ne olivat pyytäneet kansallisten oikeusviranomaisten toimivaltaan kuuluvaa keskinäistä oikeusapua.
- 33 Lopuksi valittajat katsovat, että kyseisten viranomaisten pyynnössä tarkoitettiin turvaamistoimen kohdistamista varoihin, joita voitaisiin käyttää kansallisen tuomioistuimen Ezziä vastaan antaman tuomion täytäntöönpanoon siten, että kyseiset rahamäärät, joihin liittyvää yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan alaan kuuluvaa toimivaltaa ei ole olemassa, voitaisiin ”kotiuttaa”. Unionin yleinen tuomioistuin on ottanut sille esitetyn selvityksen huomioon vääristyneellä tavalla todetessaan, että yhtä valittajista syytettiin teoista, joiden Egyptin viranomaiset katsoivat uhkaavan Egyptin arabitasavallan demokraattista hallitusta taikka kyseisen maan talouden tai yhteiskunnan kestävä kehitystä.

- 34 Neuvosto huomauttaa, että ensimmäisessä valitusperusteessa sekoitetaan keskenään kaksi väitettä, joista ensimmäinen koskee oikeudellisen perustan puuttumista päätökseltä 2011/172 ja toinen sitä, etteivät valittajat täytä päätöksen 2011/172 ja asetuksen N:o 270/2011 soveltamisalaan kuulumisen edellytyksiä. Neuvosto muistuttaa, että unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 44–47 kohdassa vastannut heidän kanneperusteeseensa, joka koski oikeusperustan puuttumista.
- 35 Neuvosto katsoo, että valittajat tulkitsevat virheellisesti päätöksen 2011/172 tavoitteita, sillä mikään tässä päätöksessä ei oikeuta päättelemään, että synä heidän sisällyttämiseensä päätöksen liitteessä olevaan luetteloon henkilöistä, joiden varat ja taloudelliset resurssit jäädytetään, olisi ollut kolmannessa maassa tehty petos tai että päätöksen tavoitteena olisi keskinäisen oikeusavun antaminen.
- 36 Päätös 2011/172 on itsenäinen toimenpide, jota ei tehty vastauksena Egyptin viranomaisten pyyntöön vaan yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan tavoitteiden toteuttamiseksi neuvostolla tätä varten olevaa harkintavaltaa käyttäen. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin ei päätöksen 2011/172 1 artiklan kohdistettua lainvastaisuusväitettä tutkiessaan ottanut kantaa valittajien väitettyihin tekoihin eikä verbaalinootin NV93/11/ms sisältöön eikä sen myöskään pitänyt tehdä niin.
- 37 Komissio katsoo, että ensimmäinen valitusperuste on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin se koskee oikeusperustan puuttumista päätökseltä 2011/172, koska tähän väitteeseen ei vedottu ensimmäisessä oikeusasteessa nostetussa kumoamiskanteessa. Valitusperuste on asiasisällöltäänkin uusi siltä osin kuin siinä väitetään, että vastuussa olemista koskeva edellytys valtion varojen väärinkäyttöä koskevassa asiassa, johon valittajien varojen jäädyttäminen perustuu, olisi yhteensopimaton SEU 21 artiklan kanssa sen vuoksi, ettei toimenpiteellä pyritä mihinkään kyseisen artiklan 1 ja 2 kohdassa mainituista tavoitteista. Valituksessa ei myöskään millään tavoin käsitellä valituksenalaisen tuomion 34–54 kohtaan sisältyvää unionin yleisen tuomioistuimen päättelyä SEU 29 artiklan tarkoituksesta ja ulottuvuudesta. Valitusperuste on sen vuoksi jätettävä tutkittavaksi ottamatta.
- 38 Toissijaisesti komissio väittää, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, että SEU 29 artiklan soveltamisedellytykset täyttyivät. Komissio viittaa siihen, että – toisin kuin valittajat pyrkivät esittämään – tässä tapauksessa ei ole kyse siitä, että kolmannessa maassa tehdyn petoksen katsottaisiin kuuluvan unionin yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan alaan, vaan vastauksesta kolmannen maan äskettäin valtaan nousseen hallituksen pyyntöihin kyseisen maan julkisten varojen turvaamisesta, jotta ne voitaisiin myöhemmin periä takaisin ja käyttää Egyptin kansan hyväksi.
- 39 Komissio korostaa lisäksi, ettei se seikka, että Egyptin viranomaisten pyyntö oli nimenomaisesti osoitettu unionin oikeusviranomaisille, vaikuta siihen, onko SEU 29 artikla asianmukainen oikeusperusta rajoittavia toimenpiteitä koskevan päätöksen 2011/172 antamiselle. Nämä rajoittavat toimenpiteet ovat nimittäin itsenäisiä toimenpiteitä, joihin ryhtymiseen neuvostolla on toimivalta, vaikkei asianomainen kolmas maa tätä pyytäisikään.
- 40 Lopuksi komissio katsoo, että viittaus varojen kotiuttamiseen on tässä tapauksessa merkityksetön, koska tämä kysymys jää päätöksen 2011/172 ja asetuksen N:o 270/2011 soveltamisalan ulkopuolelle.

#### Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 41 Ensimmäisellä valitusperusteellaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että päätös 2011/172 on pätevästi annettu SEU 29 artiklan nojalla.
- 42 Toimen oikeusperustan valvonnalla mahdollistetaan toimen antajan toimivallan tutkiminen (ks. vastaavasti tuomio Saksa v. parlamentti ja neuvosto, C-376/98, EU:C:2000:544, 83 kohta) ja sen selvittäminen, liittyykö tämän toimen hyväksymismenettelyyn virheellisyyksiä (tuomio ABNA ym., C-453/03, C-11/04, C-12/04 ja C-194/04, EU:C:2005:741, 53 kohta). Vakiintuneen oikeuskäytännön



mukaan unionin toimen oikeudellisen perustan valinnan on perustuttava sellaisiin objektiivisiin seikkoihin, jotka voivat olla tuomioistuimen suorittaman valvonnan kohteena ja joihin kuuluvat toimen tarkoitus ja sisältö (ks. mm. tuomio parlamentti v. neuvosto, C-130/10, EU:C:2012:472, 42 kohta).

- 43 Valituksenalaisen tuomion 44–46 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin on tutkinut päätöksen 2011/172 tarkoituksen ja sisällön ja päätenyt katsomaan, että se on voitu laillisesti antaa SEU 29 artiklan nojalla. Erityisesti valituksenalaisen tuomion 44 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että päätös 2011/172 muodostaa osan politiikkaa, jolla tuetaan Egyptin uusia viranomaisia ja jolla on tarkoitus edistää niin poliittista kuin taloudellistakin vakautta kyseisessä valtiossa ja erityisesti auttaa tämän maan viranomaisia estämään valtion varojen väärinkäyttö, ja että tämä päätös perustuu näin ollen täysimääräisesti yhteiseen ulko- ja turvallisuuspolitiikkaan ja on SEU 21 artiklan 2 kohdan b ja d alakohdassa mainittujen tavoitteiden mukainen.
- 44 Tältä osin valittajat eivät esitä mitään perusteluja, joilla pyrittäisiin osoittamaan, että unionin yleinen tuomioistuin olisi tehnyt edellisessä kohdassa selostetussa päättelyssä oikeudellisen virheen, vaan valittajat pelkästään väittävät yleisellä tasolla, etteivät Egyptin viranomaiset ole neuvoston esittämässä kirjeissä ilmoittaneet, että valittajien väitetyt teot olisivat vahingoittaneet demokratiaa taikka talouden tai yhteiskunnan kestäväää kehitystä Egyptissä siten kuin SEU 21 artiklan 2 kohdan b ja d alakohdassa tarkoitetaan. Näin ollen valittajien perustelua ei voida hyväksyä.
- 45 Lisäksi valittajat riitauttavat päätöksen 2011/172 aineellisen oikeellisuuden SEU 21 artiklan kannalta.
- 46 Kun kuitenkin otetaan huomioon yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan laajat päämäärät ja tavoitteet sellaisina kuin ne ilmaistaan SEU 3 artiklan 5 kohdassa ja SEU 21 artiklassa sekä yhteistä ulko- ja turvallisuuspolitiikkaa koskevissa erityismääräyksissä, varsinkin SEU 23 ja SEU 24 artiklassa, tämä perustelu ei voi horjuttaa unionin yleisen tuomioistuimen tekemää arviointia päätöksen 2011/172 oikeusperustasta.
- 47 Selvitysaineiston huomioon ottamista vääristyneellä tavalla koskevasta väitteestä on todettava, etteivät valittajat ilmoita, mihin ensimmäisessä valitusperusteessa riitautettuihin valituksenalaisen tuomion perustelujen kohtiin tämä väite liittyy.
- 48 Tästä seuraa, että ensimmäinen valitusperuste on hylättävä.

#### *Toinen valitusperuste*

- 49 Toisella valitusperusteellaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että he täyttivät päätöksen 2011/172 1 artiklan 1 kohdassa ja asetuksen N:o 270/2011 2 artiklan 1 kohdassa sekä näiden säädösten liitteisiin sisältyvissä perusteluissa määritellyt edellytykset heidän hallussaan oleviin varoihin ja heidän taloudellisiin resursseihinsa kohdistuville rajoitettaville toimenpiteille heitä vastaan sekä heidän nimiensä sisällyttämiselle kummankin säädöksen liitteessä olevaan luetteloon.

#### Valituksenalainen tuomio

- 50 Päätöksen 2011/172 1 artiklan 1 kohdan sanamuodon englanninkielisessä versiossa muihin kieliversioihin verrattuna olevan eroavuuden vuoksi unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi tätä säännöstä valituksenalaisen tuomion 62–84 kohdassa. Tämän säännöksen englanninkielisessä versiossa nimittäin edellytetään sellaisten varojen jäädyttämistä, joiden omistajat ovat ”persons having been identified as responsible”(kavalluksiin syyllisiksi ”yksilöityjä” henkilöitä), kun ranskankielisessä versiossa sen sijaan viitataan kavalluksiin syyllisiksi ”todettuihin” henkilöihin.

- 51 Kyseisen säännöksen asiayhteyden ja tarkoituksen perusteella unionin yleinen tuomioistuin päätyi valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa katsomaan, että säännöstä on tulkittava laajasti. Tuomion 70–81 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin katsoi, ettei tätä tulkintaa estänyt periaate, jonka mukaan säännöksiä, joissa säädetään hallinnollisista seuraamuksista, on tulkittava suppeasti. Kyseisen tuomion 82–84 kohdassa se tulkitsi vastaavalla tavalla myös syyttömyysolettamaa.
- 52 Unionin yleinen tuomioistuin vertaili päätöksen 2011/172 erikielisiä sanamuotoja tarkastellessaan perusteita, joiden vuoksi valittajien nimet oli sisällytetty kyseisen päätöksen liitteessä olevaan luetteloon. Valituksenalaisen tuomion 93 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin huomautti, että huomioon otetusta kielitoisinnosta riippumatta luetteloon merkitsemisen peruste oli kyseisen päätöksen 1 artiklan mukainen, ja totesi tämän tuomion 94 kohdassa, että tämän liitteen englanninkielinen versio vastaa paremmin kyseisellä artiklalla tavoiteltua päämäärää.
- 53 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin nojautui päätöksen 2011/172 1 artiklan 1 kohdan englanninkieliseen versioon ja katsoi valituksenalaisen tuomion 95 kohdassa, että ”neuvoston aikomuksena oli jäädyttää kantajien varat sillä perusteella, että he olivat Egyptissä sellaisen oikeudenkäynnin kohteena, jolla oli liittymäkohta – olipa se mikä tahansa – tutkintoihin, jotka koskevat valtion varojen väärinkäyttöä”. Kyseisen tuomion 99 kohdassa se päätyi katsomaan, että ”kun neuvosto merkitsi kantajien nimen päätöksen 2011/172 liitteenä olevaan luetteloon, se ei soveltanut virheellisesti niitä edellytyksiä, jotka se oli itse vahvistanut tuon saman päätöksen 1 artiklan 1 kohdassa”.

#### Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

- 54 Valittajat riitauttavat ensinnäkin unionin yleisen tuomioistuimen tulkinnan päätöksen 2011/172 1 artiklan 1 kohdasta ja asetuksen N:o 270/2011 2 artiklan 1 kohdasta. Ne väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen ottaessaan huomioon näiden säännösten englanninkielisen version. Valittajat katsovat, ettei pidä paikkaansa, että englanninkielinen versio vastaisi parhaiten päätöksellä 2011/172 tavoiteltua päämäärää, vaan unionin yleisen tuomioistuimen olisi tullut sovittaa eri kieliversiot toisiinsa. Unionin yleisellä tuomioistuimella oli velvollisuus tulkita näitä säännöksiä säännösten yleisen rakenteen ja tarkoituksen mukaisesti. Valittajat riitauttavat myös unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 85–95 kohdassa esittämän tulkinnan perusteesta, jonka vuoksi kunkin valittajan merkitseminen päätöksen 2011/172 liitteeseen ja asetuksen N:o 270/2011 liitteeseen oli oikeutettua.
- 55 Valittajat katsovat, että näiden virheellisten tulkintojen vuoksi unionin yleinen tuomioistuin ei ole suorittanut unionin oikeudessa edellytettyä täydellistä ja huolellista näytön arviointia. Se on nojautunut pelkästään oikeusapupyynnön sisältyneisiin väitteisiin selvittämättä niiden paikkansapitävyyttä. Erityisesti se on jättänyt huomiotta ensimmäisen valittajan esittämän perustelun, jonka mukaan häntä vastaan tehdyllä rikosilmoituksella oli todellisuudessa poliittinen päämäärä ja se oli perusteeton. Unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään ole tutkinut valittajan väitteitä, joiden mukaan häntä kohdeltiin Egyptissä sivuuttaen oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin ja oikeusvaltion turvaamat perustakeet.
- 56 Valituksen mukana unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 99 kohdassa, että kun neuvosto merkitsi valittajien nimen päätöksen 2011/172 liitteenä olevaan luetteloon, se ei soveltanut virheellisesti niitä edellytyksiä, jotka se oli itse vahvistanut tuon päätöksen 1 artiklan 1 kohdassa.
- 57 Tämä virhe on vielä ilmeisempi toisen, kolmannen ja neljännen valittajan kohdalla. Unionin yleinen tuomioistuin nimittäin totesi valituksenalaisen tuomion 131 kohdassa, että missään neuvoston esittämistä asiakirjoista ei anneta ymmärtää, että toista, kolmatta ja neljättä valittajaa vastaan olisi nostettu syytteet Egyptissä valtion varojen väärinkäytön osalta. Viitatessaan näiden valittajien ja

ensimmäisen valittajan väliseen yhteyteen unionin yleinen tuomioistuin on jättänyt huomiotta unionin tuomioistuimen tuomion *Tay Za v. neuvosto* (C-376/10 P, EU:C:2012:138, 66 kohta) ja unionin yleisen tuomioistuimen tuomion *Nabipour ym. v. neuvosto* (T-58/12, EU:T:2013:640, 107 ja 108 kohta), joiden mukaan luonnolliseen henkilöön kohdistuvien rajoittavien toimenpiteiden toteuttaminen on oikeutettua vain sillä perusteella, että asianomainen henkilö on itse osallistunut tapaukseen sovellettavassa säännöstössä tarkoitettuihin tekoihin.

- 58 Neuvosto katsoo, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole tehnyt oikeudellista virhettä tulkitessaan päätöstä 2011/172. Joka tapauksessa kysymys tämän säädöksen antajien tarkoituksesta on tullut lopullisesti ratkaistuksi tähän päätökseen tehdyn oikaisun julkaisemisella.
- 59 Ensimmäistä valittajaa vastaan vireillä olevan rikosoikeudenkäynnin olemassaoloa koskevien todisteiden osalta neuvosto viittaa Egyptin virallisen syyttäjän verbaalinoottiin NV93/11ms ja siihen seikkaan, että tämä valittaja on unionin yleiseen tuomioistuimeen jättämässään kannekirjelmässä myöntänyt olevansa tällaisen menettelyn kohteena. Toimenpiteet eivät perustuneet korruption vastaisen Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimuksen sivuuttamiseen, vaan Egyptin viranomaisten väitteet valittajan lainvastaisista teoista vastasivat tässä yleissopimuksessa ja erityisesti sen 17 ja 18 artiklassa kuvattuina rikoksia. Näin ollen perusteet päätöksen 2011/172 liitteessä olevaan luetteloon merkitsemiselle vastaavat Egyptin viranomaisten toteuttamien oikeudenkäyntimenettelyjen olemassaoloa, johon ensimmäinen valittaja itse viittaa.
- 60 Neuvosto toteaa, etteivät valittajat selitä, millä tavoin neuvoston tai unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt ottaa huomioon väite, jonka mukaan ensimmäistä valittajaa vastaan tehdyllä rikosilmoituksella pyrittiin todellisuudessa poliittiseen päämäärään. Se huomauttaa lisäksi, etteivät häntä vastaan toteutetut rajoittavat toimenpiteet ole rikosoikeudellinen seuraamus, joten oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin ja oikeusvaltion periaatteiden loukkaamista koskeva väite on asiaan vaikuttamaton.
- 61 Toisen, kolmannen ja neljännen valittajan osalta neuvosto korostaa, ettei heidän merkitsemisensä päätöksen 2011/172 liitteessä olevaan luetteloon perustu heidän ja ensimmäisen valittajan väliseen yhteyteen. Tältä osin neuvosto muistuttaa, että unionin yleinen tuomioistuin totesi erityisesti valituksenalaisen tuomion 97 kohdassa, että valittajat on merkitty tähän luetteloon pelkästään sillä perusteella, että he olivat Egyptissä sellaisen oikeudenkäynnin kohteena, jolla oli liittymäkohta tutkintoihin, jotka koskevat valtion varojen väärinkäyttöä.
- 62 Komissio toteaa, etteivät valittajat riitautaa valituksenalaisen tuomion 57–84 kohtaa, joissa unionin yleinen tuomioistuin tulkitsee päätöksen 2011/172 1 artiklan 1 kohtaa. Komissio katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin on perustellusti antanut etusijan kyseisen säännöksen laajalle tulkinnalle. Varojen jäädyttämisen tavoitetta eli näiden varojen myöhemmän takaisinperimisen mahdollistamista Egyptin hallitukselle ei nimittäin olisi voitu saavuttaa, jos asiassa olisi ollut odotettava rikosoikeudellisten toimenpiteiden aloittamista. Sitä paitsi päätöksen 2011/172 sanamuoto ei ole esteenä tällaiselle tulkinnalle. Päätöksen 2011/172 1 artiklan 1 kohdassa ja asetuksen N:o 270/2011 2 artiklan 1 kohdassa nimittäin tarkoitetaan valtion varojen väärinkäytöstä vastuussa oleviksi todettuja henkilöitä ja heidän ”lähellään”olevia henkilöitä. Lisäksi näiden artiklojen 2 kohdassa säädetään toimenpiteistä asianomaisten henkilöiden estämiseksi kiertämästä heihin kohdistettuja rajoittavia toimenpiteitä. Komissio katsoo tästä seuraavan, ettei päätöksen 2011/172 ja asetuksen N:o 270/2011 liitteessä olevaan luetteloon merkitsemisen perustetta eli ”oikeudenkäynnin kohteena” olemista voida tulkita siten, että asianomaisten henkilöiden olisi oltava ”rikosoikeudellisten toimenpiteiden kohteena”.
- 63 Todisteiden osalta komissio korostaa, että neuvosto on voinut nojautua Egyptin viranomaisilta peräisin olleisiin kirjeisiin tutkimatta näihin kirjeisiin sisältyvien perustelujen paikkansapitävyyttä ja antamatta oikeudenkäyntien lopputuloksen vaikuttaa ratkaisuunsa. Ensimmäisen valittajan osalta Egyptin virallisen syyttäjän oikeusapupyynnö tosin koski yksityiskohtaisesti määriteltyjä tekoja, jotka liittyivät muun muassa ”keinottelurikoksiin ja valtion varojen tahallisiin vahingoittamisrikoksiin”, mutta toisen,

kolmannen ja neljännen valittajan osalta asia ei ole samoin. Syy, jonka vuoksi Egyptin viranomaiset takavarikoivat heidän varansa, jotka jäädytettiin unionin säädöksillä, perustuu siihen, että nämä henkilöt saattaisivat heidän ja ensimmäisen valittajan välisen suhteen johdosta käyttää väärin valtion varoja tai että heitä saatettaisiin käyttää tähän tarkoitukseen. Näihin kirjeisiin sisältyneiden tietojen mukaan näiden valittajien varojen takavarikointi perustui lisäksi virallisen syyttäjän antamiin ja rikostuomioistuimen vahvistamiin määräyksiin. Neuvosto on siten ilmoittanut ne asiassa merkitykselliset tiedot, joita on käytetty kyseisten luetteloiden laatimisen perusteena.

- 64 Valittajien vaatimasta näihin luetteloihin merkitsemisen perusteiden täydellisestä valvomisesta komissio korostaa, ettei neuvoston tehtävänä ole varmistaa Egyptin viranomaisten esittämien perustelujen ”kestävyyttä” eikä ottaa kantaa kansallisissa viranomaisissa käsiteltävän asian asiakysymykseen. Egyptin viranomaisten kirjeet ovat asianmukaisia tietoja, joihin neuvosto on voinut nojautua toteuttaakseen rajoittavia toimenpiteitä.
- 65 Neuvoston tavoin myös komissio katsoo, että viittaus korruption vastaiseen Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimukseen on keskinäisen oikeusapupyynnön oikeudellinen perusta, jota ei voida tulkita osoitukseksi ensimmäistä valittajaa vastaan vireillä olevien oikeudenkäyntimenettelyjen erityisistä perusteista.
- 66 Komissio esittää johtopäätöksensä, että arvostelu, jonka mukaan unionin yleisen tuomioistuimen päättelyn johdonmukaisuudessa on puutteita, antaa virheellisen kuvan valituksenalaisesta tuomiosta. Komissio huomauttaa, etteivät valittajat riitautta valituksenalaisen tuomion 67 kohtaa eivätkä he ota huomioon unionin yleisen tuomioistuimen yksityiskohtaista analyysiä päätöksen 2011/172 liitteessä olevaan luetteloon merkitsemisen asianmukaisten perusteiden määritelmästä (tuomion 57–84 kohta), tähän luetteloon merkitsemisen perusteiden määritelmästä (tuomion 85–95 kohta) eivätkä tosiseikkojen oikeudellisesta luonnehdinnasta (118–157 kohta).
- 67 Lopuksi komissio katsoo, ettei tuomiolla *Tay Za v. neuvosto* (EU:C:2012:138) ole merkitystä nyt käsiteltävässä asiassa. Kyseinen asia koski Burman johtajien lähipiiriin kuuluvan yritysjohtajan poikaa, ja kyseisen kolmannen maan hallinnon vastaiset toimet kohdistuivat virkamiehiin, jotka määrittävät tai toteuttavat politiikkoja, joilla estetään Burman/Myanmarin siirtyminen kohti demokratiaa, tai jotka hyötyvät niistä. Nyt käsiteltävässä asiassa tarkoituksena on valtion varojen turvaaminen niiden palauttamiseksi myöhemmin Egyptin arabitasavallalle. Se seikka, että joku on avioliitossa valtion johtajiin läheisessä suhteessa olevan henkilön kanssa, ei siten sellaisenaan merkitse, että ensiksi mainitun henkilön katsottaisiin kuuluvan tämän valtion poliittisen järjestelmän lähipiiriin. Tällä seikalla on sen sijaan merkitystä silloin, kun rajoittavien toimenpiteiden tarkoituksena on valtion varojen turvaaminen, koska jotkin varat voivat olla aviomiehen ja hänen vaimojensa yhteisessä hallinnassa. Se seikka, että Egyptin viranomaiset ovat antaneet määräyksiä, jotka eivät sinänsä ole ehdottoman välttämättömiä toisen, kolmannen ja neljännen valittajan merkitsemiseksi päätöksen 2011/172 ja asetuksen N:o 270/2011 liitteessä oleviin luetteloihin, on sellaisenaan vakavasti otettava viite lähipiiriin kuulumisesta, koska Egyptin tuomioistuimet tuntevat paremmin ensimmäiseen valittajaan ja hänen vaimoihinsa sovellettavan aviovarallisuusjärjestelmän.

#### Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 68 Toisella valitusperusteellaan valittajat riitauttavat ensinnäkin unionin yleisen tuomioistuimen tulkinnan päätöksen 2011/172 ja asetuksen N:o 270/2011 liitteenä oleviin luetteloihin merkitsemisen perusteista ja toiseksi sen, että heidät on näiden perusteiden nojalla merkitty niihin, sekä perustelut.
- 69 Toisin kuin valittajat ovat ensimmäiseksi väittäneet, unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut päätöksen 2011/172 1 artiklan 1 kohtaa ja asetuksen N:o 270/2011 2 artiklan 1 kohtaa ottaen huomioon näiden säännösten sanamuodon eroavuuden päätöksen 2011/172 ja asetuksen N:o 270/2011 eri kieliversioissa kuten myös niiden asiayhteyden ja niiden tarkoituksen.



- 70 Tältä osin unionin yleinen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä yksilöidessään valituksenalaisen tuomion 66 kohdassa näiden toimien tavoitteeksi Egyptin viranomaisten auttamisen näiden pyrkimyksissä valtion varojen väärinkäytön estämiseen. Tämä tavoite nimittäin ilmenee nimenomaisesti päätöksen 2011/172 johdanto-osan toisesta perustelukappaleesta.
- 71 Tämä tavoite huomioon ottaen unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään ole tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan samassa 66 kohdassa, että päätöksen 2011/172 tehokas vaikutus vaarantuisi, jos ennen rajoittavien toimien toteuttamista olisi odotettava rangaistustuomioiden antamista varojen väärinkäytöstä epäiltyjen henkilöiden osalta, koska näillä henkilöillä olisi ollut odotuksen kestäessä riittävästi aikaa siirtää varansa valtioihin, jotka eivät tee mitään yhteistyötä Egyptin viranomaisten kanssa.
- 72 Unionin yleinen tuomioistuin on siten asianmukaisesti päätenyt katsomaan valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa, että päätöksen 2011/172 1 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, ettei se koske ainoastaan rikosoikeudellisten toimenpiteiden kohteena olevia henkilöitä vaan myös niitä henkilöitä, jotka ovat ”Egyptin valtion varojen väärinkäyttöä” koskeviin syytteisiin liittyvien oikeudenkäyntien kohteena ja jotka tällä perusteella voidaan luonnehtia henkilöiksi, jotka ovat lähellä näissä syytteissä tarkoitettuja henkilöitä.
- 73 Koska tämä tulkinta on asianmukainen, unionin yleinen tuomioistuin on menetellyt oikein todetessaan valituksenalaisen tuomion 93 kohdassa, että peruste valittajien nimien merkitsemiselle luetteloon on päätöksen 2011/172 1 artiklan 1 kohdan mukainen tämän perusteen kielitoisinnosta riippumatta, ja kyseisen tuomion 94 kohdassa, että englanninkielinen versio vastaa parhaiten tavoitetta, johon tällä säännöksellä pyritään. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä päätyessään katsomaan valituksenalaisen tuomion 95 kohdassa, että neuvoston aikomuksena oli jäädyttää valittajien varat sillä perusteella, että he olivat Egyptissä sellaisen oikeudenkäynnin kohteena, jolla oli liittymäkohta – olipa se mikä tahansa – tutkintoihin, jotka koskevat valtion varojen väärinkäyttöä.
- 74 Valittajat riitauttavat toiseksi sen, että heidät on merkitty päätöksen 2011/172 ja asetuksen N:o 270/2011 liitteessä oleviin luetteloihin, koska he katsovat tämän olevan päätöksen 2011/172 vastaista. Vaikka valittajien esittämää tulkintaa tästä päätöksestä ei tämän tuomion 72 kohdassa todetu tavoin voida hyväksyä, heidän tältä osin esittämänsä perustelut on kuitenkin syytä tutkia.
- 75 Egyptin viranomaisten esittämästä oikeusapupyynnöstä on syytä todeta, että sitä on tarkasteltu erityisesti valituksenalaisen tuomion 128–134 ja 137 kohdassa. Kyseisen tuomion 128 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi, että pyynnössä viitattiin Egyptin yleisen syyttäjäviraston neljään valittajaan kohdistamaan tutkintaan, joka koski muun muassa korruptiota ja julkisten varojen väärinkäyttöä. Tuomion 133 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi, että valittajat eivät esittäneet mitään seikkaa, jolla voitaisiin asettaa epäilyksenalaiseksi kyseisessä oikeusapupyynnössä esitettyjen tosiseikkojen paikkansapitävyys. Unionin yleinen tuomioistuin totesi myös, etteivät valittajat olleet kiistäneet, että olemassa on Egyptin virallisen syyttäjän antama ja rikostuomioistuimen vahvistama määräys heidän varojensa takavarikoimisesta. Erityisesti ensimmäisen valittajan osalta unionin yleinen tuomioistuin tarkasteli valituksenalaisen tuomion 130 ja 137 kohdassa yhtä oikeusapupyynnön liitetystä asiakirjoista ja totesi, että ensimmäistä valittajaa ”syytettiin” asiassa numero 38 vuodelta 2011 sellaisen julkisen sektorin yrityksen, jonka osakkeet [olivat] valtion omistuksessa,” ”varojen väärinkäytöstä” ja toisaalta ”rikoksista, jotka muodostuivat julkisten varojen hyödyntämisestä ja niiden vahingoittamisesta sekä [tällaisten] varojen väärinkäytöstä ja – väärinkäytön helpottamisesta”.
- 76 Näin ollen valittajat eivät riitautta oikeusapupyynnön ja siihen liitettyjen asiakirjojen eivätkä myöskään heidän varojensa takavarikoimista koskevan määräyksen olemassaoloa, joten – toisin kuin he väittävät – unionin yleistä tuomioistuinta ei voida moittia näiden todisteiden täydellisen ja huolellisen tutkimisen laiminlyönnistä.

- 77 Tältä osin on syytä korostaa, ettei neuvoston eikä unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä ollut selvittää valittajiin kohdistuvien tutkintatoimien aiheellisuutta vaan ainoastaan varmistaa varojen jäädyttämis päätöksen aiheellisuus oikeusapupyynnön perusteella. Unionin yleisen tuomioistuimen toteamusten, jotka koskevat neljään valittajaan kohdistuvia oikeudenkäyntejä tosiseikkoina, osalta on syytä muistuttaa unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä, jonka mukaan ainoastaan unionin yleinen tuomioistuin on toimivaltainen yhtäältä määrittämään tosiseikaston, lukuun ottamatta sellaisia tapauksia, joissa määritetyn tosiseikaston paikkansapitämättömyys käy ilmi unionin yleiselle tuomioistuimelle toimitetusta aineistosta, ja toisaalta arvioimaan tätä tosiseikastoa. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että unionin yleiselle tuomioistuimelle esitetty selvitys on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tosiseikaston arviointi ei näin ollen ole sellainen oikeuskysymys, että se sinänsä kuuluisi unionin tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin (ks. mm. tuomio Versalis v. komissio, C-511/11 P, EU:C:2013:386, 66 kohta ja tuomio Telefónica ja Telefónica de España v. komissio, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 84 kohta).
- 78 Ensimmäisen valittajan osalta valittajat pyrkivät todellisuudessa siihen, että selvitysaineisto arvioitaisiin uudelleen, mutteivät vetoa millään tavoin siihen, että unionin yleinen tuomioistuin olisi ottanut sen huomioon vääristyneellä tavalla, väittämällä, ettei erityisesti valituksenalaisen tuomion 128, 130 ja 137 kohdassa selostettu Egyptin viranomaisten oikeusapupyynnön ole näyttö siitä, että ensimmäistä valittajaa kohtaan on ryhdytty rikosoikeudellisiin toimenpiteisiin Egyptissä, ja varsinkin väittämällä, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen todetessaan, että ensimmäistä valittajaa vastaan on ryhdytty rikosoikeudelliseen tutkintaan valtion varojen väärinkäytöstä, johon hän on syyllistynyt Egyptin parlamentin entisenä jäsenenä. Tämä perustelu on siten jätettävä tutkimatta.
- 79 Valittajien väite, jonka mukaan ei ole mitään näyttöä siitä, että määräys olisi annettu ”valtion varojen väärinkäytön osalta korruption vastaisen Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimuksen perusteella”, on myös hylättävä, koska itse oikeusapupyynnöstä ilmenee, että ensimmäinen valittaja on rikosoikeudellisten toimenpiteiden kohteena Egyptissä ja että Egyptin viranomaiset ovat ilmoittaneet oikeusapupyynnön oikeusperustaksi tämän yleissopimuksen viittaamalla muun muassa sen 17–19, 23 ja 31 artiklaan.
- 80 Toisen, kolmannen ja neljännen valittajan osalta unionin yleinen tuomioistuin totesi kyllä valituksenalaisen tuomion 131 kohdassa, että missään asiakirjoista ei anneta ymmärtää, että heitä vastaan olisi nostettu syytteet Egyptissä valtion varojen väärinkäytön osalta, mutta se totesi kyseisen tuomion 132 kohdassa, että heidän varansa oli takavarikoitu Egyptin virallisen syyttäjän antaman ja rikostuomioistuimen hyväksymän määräyksen nojalla, joka liittyi valtion varojen väärinkäyttöä koskeviin tutkintamenettelyihin.
- 81 Valittajien väitteestä, jonka mukaan heidän varojensa takavarikoiminen Egyptissä ei todista oikeudenkäyntimenettelyn olemassaoloa toista, kolmatta ja neljättä valittajaa vastaan, on riittävää muistuttaa, että tämän takavarikon on määrännyt Egyptin virallinen syyttäjä ja hyväksynyt rikostuomioistuin, joita on pidettävä oikeuslaitokseen kuuluvina eliminä. Valittajien väite, jonka mukaan tämä takavarikko olisi pelkästään turvaamistoimen luonteinen, on perusteeton, kun otetaan huomioon se tosiseikka, että takavarikko on oikeusviranomaisten määräämä eikä se, että toimenpide on luonteeltaan turvaamistoimi, poista sitä, että se on oikeusviranomaisten toimenpide.
- 82 Unionin yleinen tuomioistuin ei siten ole tehnyt oikeudellista virhettä päätyessään katsomaan valituksenalaisen tuomion 134 kohdassa, ettei neuvosto ollut tehnyt tosiseikkoja koskevaa virhettä eikä tosiseikkojen oikeudellista luonnehdintaa koskevaa virhettä luonnehtiessaan päätöksen 2011/172 liitteessä toisen, kolmannen ja neljännen valittajan henkilöiksi, jotka olivat Egyptissä sellaisen oikeudenkäynnin kohteena, jolla oli liittymäkohta valtion varojen väärinkäyttöä koskeviin tutkintoihin.



- 83 Valittajat viittaavat myös ensimmäistä valittajaa vastaan tehdyn rikosilmoituksen poliittiseen luonteeseen ja siihen, että häntä on Egyptissä kohdeltu oikeusvaltiota koskevien sääntöjen vastaisesti. He eivät kuitenkaan täsmennä, mihin unionin yleisessä tuomioistuimessa esitettyyn perusteeseen kyseinen tuomioistuin olisi jättänyt vastaamatta, eivätkä osoita, millä tavoin unionin yleinen tuomioistuin olisi tehnyt oikeudellisen virheen.
- 84 Valittajat väittävät lopuksi, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi päätöksen 2011/172 ja asetuksen N:o 270/2011 liitteessä oleviin luetteloihin merkitsemistä tutkiessaan pitänyt ottaa huomioon luonnollisen henkilön henkilökohtainen osallisuus asiaan sovellettavassa säännöstössä tarkoitettujen tekojen toteuttamisessa. On kuitenkin huomautettava, että päätöksen 2011/172 1 artiklan 1 kohdassa säädettyä perustetta, jonka nojalla jäädytetään kaikki Egyptin valtion varojen väärinkäytöstä vastuussa oleviksi yksilöidylle henkilöille tai yhteisöille kuuluvat varat ja taloudelliset resurssit, on tulkittava siten, että valtion varojen väärinkäyttöä koskeviin oikeudenkäynteihin liittyvien oikeudenkäyntien olemassaoloa saadaan sen mukaan pitää rajoittavien toimenpiteiden perusteena ilman, että asianomaisen henkilön henkilökohtaisen osallisuuden toteaminen olisi tarpeen. Tästä seuraa, että tämän tuomion 57 kohdassa mainittu oikeuskäytäntö, johon valittajat ovat viittanneet, on asiaan vaikuttamaton.
- 85 Kaikki edellä esitetyt seikat huomioon ottaen toinen valitusperuste on hylättävä.

### *Kolmas valitusperuste*

#### Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

- 86 Kolmannella valitusperusteellaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan neuvoston täyttäneen perusteluvollisuutensa päätöksessä 2011/172 ja asetuksessa N:o 270/2011.
- 87 He väittävät, että neuvosto on perustellut heidän merkitsemisensä näiden säädösten liitteessä oleviin luetteloihin yhdellä ainoalla ja heidän kaikkien osalta täysin samansisältöisellä perusteella eli sillä, että kukin heistä oli ”oikeudenkäynnin kohteena asiassa, jonka Egyptin viranomaiset ovat panneet vireille valtion varojen väärinkäytön osalta korruption vastaisen Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimuksen perusteella”. Tällainen peruste on epämääräinen, eikä sillä voida yksilöidä niitä ”erityisiä ja konkreettisia” syitä, joiden vuoksi rajoittavat toimenpiteet on kohdistettu valittajiin. Neuvoston hyväksymien perustelujen epätasällisuudella on vielä vakavampi merkitys päätöksen 2011/172 ja asetuksen N:o 270/2011 kieliversioiden huomattavien epäyhdenmukaisuuksien vuoksi, ja se estää valittajia puolustamasta oikeuksiaan parhaalla mahdollisella tavalla.
- 88 Neuvosto huomauttaa, etteivät valittajat selitä, millä tavoin unionin yleinen tuomioistuin olisi tehnyt oikeudellisen virheen vahvistaessaan, että luetteloihin merkitsemisen perusteet olivat päteviä. Joka tapauksessa valittajat ovat saaneet kaikki puolustautumisensa kannalta merkitykselliset asiakirjat.
- 89 Neuvosto korostaa lisäksi, että valittajat vetoavat nyt ensimmäisen kerran päätöksen 2011/172 ja asetuksen N:o 270/2011 kieliversioiden välisistä epäyhdenmukaisuuksista aiheutuviin vaikeuksiin. Se muistuttaa, että valittajat ovat käyttäneet koko menettelyn ajan englannin kieltä, joten on vaikea nähdä, millä tavoin viittaus riidanalaisen toimenpiteiden englanninkieliseen versioon olisi estänyt heitä puolustautumasta parhain mahdollisin edellytyksin.
- 90 Komissio katsoo, että näiden säädösten perustelut olivat riittäviä.

## Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 91 Unionin yleinen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä viitatessaan valituksenalaisen tuomion 107–109 kohdassa säädösten ja erityisesti varojen jäädyttämisen kaltaisten rajoittavien toimenpiteiden käyttöönottoa koskevien säädösten perustelemista koskevaan oikeuskäytäntöön.
- 92 Tutkittuaan valituksenalaisen tuomion 113 kohdassa päätöksen 2011/172 ja asetuksen N:o 270/2011 oikeusperustaa koskevat maininnat se on kyseisen tuomion 114 kohdassa selvittänyt, että ne tosiseikkoihin liittyvät näkökohdat, joiden nojalla neuvosto oli päättänyt varojen jäädyttämisestä, olivat riittävän yksityiskohtaiset siten, että valittajilla oli mahdollisuus niiden paikkansapitävyyden riitauttamiseen ensin neuvostossa ja sitten unionin tuomioistuimissa. Kyseisen tuomion 115 kohdassa se varmisti, etteivät nämä seikat olleet kaavamaisia vaan niillä pyrittiin kuvaamaan valittajien tilanne.
- 93 Unionin yleinen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan valituksenalaisen tuomion 116 kohdassa, että päätöksessä 2011/172 ja asetuksessa N:o 270/2011 on esitetty ne oikeudelliset seikat ja tosiseikat, joihin ne perustuvat laatijansa mukaan, ja että niiden sanamuodosta käy selkeästi ilmi neuvoston päättely.
- 94 Näin ollen kolmas valitusperuste on hylättävä.

## *Neljäs valitusperuste*

### Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

- 95 Neljännellä valitusperusteellaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 158–185 kohdassa, ettei valittajien puolustautumisoikeuksia eikä heidän oikeuttaan tehokkaaseen oikeussuojaan tuomioistuimissa ole loukattu.
- 96 Valittajien mukaan unionin yleinen tuomioistuin on virheellisesti katsonut, että päätös 2011/172 ja asetus N:o 270/2011 olivat riittävästi perusteltuja. Se ei myöskään ole ottanut huomioon sitä, että valittajat ovat saaneet jäljennöksen oikeusapupyynnöstä vasta yli neljä kuukautta tämän päätöksen ja tämän asetuksen antamisen jälkeen eli siis vasta sen päivän jälkeen, jona kante unionin yleisessä tuomioistuimissa oli nostettu. 29.7.2011 päivätyssä kirjeessä annetut tiedot olivat epätäydellisiä. Unionin yleinen tuomioistuin ei ole tutkinut, oliko neuvoston selvitettyiksi katsomat tosiseikat, joiden perusteella valittajat oli merkitty näiden säädösten liitteenä oleviin luetteloihin, näytetty toteen. Unionin yleisen tuomioistuimen toteamus, jonka mukaan toisen, kolmannen ja neljännen valittajan merkitseminen luetteloon on ollut laillista, nojautuu muuhun kuin neuvoston esittämään perusteeseen.
- 97 Neuvosto katsoo, etteivät valittajat selvitä, millä tavoin heitä olisi estetty käyttämästä täysimääräisesti puolustautumisoikeuksiaan ja oikeuttaan tehokkaaseen oikeussuojaan tuomioistuimissa, kun otetaan huomioon, että heillä on ollut tilaisuus kumoamiskanteen nostamiseen laillisesti säädettyssä määräajassa ja he ovat kumoamiskanteen yhteydessä riitauttaneet täsmälleen samat seikat, jotka heille oli ilmoitettu vastauksena tietojensaantipyntöihin, jotka he olivat lähettäneet päätöksen 2011/172 ja asetuksen N:o 270/2011 antamisen jälkeen.
- 98 Neuvosto ja komissio huomauttavat, että unionin yleinen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 164 ja 165 kohdassa, että neuvosto oli toimittanut valittajille heidän puolustautumistaan varten tarpeelliset asiakirjat. Valittajat eivät edes kiistä valituksenalaisen tuomion näitä kohtia.
- 99 Muiden perustelujen osalta neuvosto vetoaa muiden valitusperusteiden yhteydessä jo esittämäänsä vastaukseen.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 100 Valituksenalaisen tuomion 158–185 kohdassa, joihin neljäs valitusperuste kohdistuu, unionin yleinen tuomioistuin on vastannut valittajien esittämiin kolmeen erilliseen väitteeseen.
- 101 Ensinnäkin unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 159–166 kohdassa katsonut, että valittajien väite, jonka mukaan heidän varojensa jäädyttämisen perustetta koskevaa selvitysaineistoa ei ollut saatettu heidän tietoonsa, ei pitänyt paikkaansa. Valituksenalaisen tuomion 164 ja 165 kohta, joissa unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että neuvosto oli saattanut valittajien tietoon heidän puolustautumistaan varten tarpeelliset asiakirjat, kuuluvat seuraavasti:
- ”164 Yhtäältä asiakirja-aineistoon kuuluvista asiakirjoista ilmenee, että neuvosto on –– 7.6.2011 päivätyllä kirjeellä vastannut 1.4.2011 päivättyyn pyyntöön toteamalla, että se kehottaa kantajia tutustumaan ’13.2.2011 päivättyyn Egyptin ulkoasiainministerin asiakirjaan, joka sisältää Egyptin virallisen syyttäjän korruption vastaiseen Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimukseen perustuvan pyynnön, joka koskee tiettyjen entisten ministerien ja virkamiesten varojen jäädyttämistä ja jossa [ensimmäinen kantaja] mainitaan asianomaisten henkilöiden luettelossa’. Tuo 13.2.2011 päivätty asiakirja oli liitetty neuvoston kirjeeseen.
- 165 Toisaalta edellä 125 kohdassa mainitulla 29.7.2011 päivätyllä kirjeellä neuvosto on muun muassa vastannut 13.5.2011 päivättyyn kirjeeseen. Se on kehottanut siinä kantajien asianajotoimistoa tutustumaan paitsi ’tietoihin, jotka on jo toimitettu neuvoston edellisessä, 7.6.2011 päivätyssä kirjeessä,’ myös ’E[uroopan unionissa] toimivan Egyptin edustuston ilmoitukseen ––, joka on päivätty 24.2.2011 ja jossa on Egyptin virallisen syyttäjän tekemä oikeusapupyynnö’. Edellä 126 ja 128 kohdassa kuvattu ilmoitus ja oikeusapupyynnö oli liitetty mainittuun neuvoston kirjeeseen.”
- 102 Koska valittajat eivät ole väittäneet, että tosiseikat tai selvitysaineisto olisi otettu huomioon vääristyneellä tavalla, neljäs valitusperuste on tämän tuomion 77 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti jätettävä tutkimatta siltä osin kuin se kohdistuu valituksenalaisen tuomion 159–166 kohtaan.
- 103 Sen jälkeen unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 167–170 kohdassa hylännyt valittajien väitteen päätöksen 2011/172 ja asetuksen N:o 270/2011 perustelujen puutteellisuudesta.
- 104 Tältä osin tämän tuomion 93 kohdassa on jo todettu, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, että nämä säädökset oli perusteltu oikeudellisesti riittävällä tavalla. Neljäs valitusperuste on siten hylättävä perusteettomana siltä osin kuin se kohdistuu valituksenalaisen tuomion 167–170 kohtaan.
- 105 Lopuksi unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 171–185 kohdassa hylännyt useita valittajien väitteitä, joilla pyrittiin osoittamaan, että heidän oikeuttaan tehokkaaseen oikeussuojaan tuomioistuimissa olisi loukattu. Tämän valitusperusteen yhteydessä valittajat väittävät, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole ottanut huomioon sitä, että heille on toimitettu jäljennös oikeusapupyynnöstä, joka on tärkein todiste, johon päätös 2011/172 ja asetus N:o 270/2011 perustuvat, 29.7.2011 eli yli neljä kuukautta näiden säädösten antamisen jälkeen. Näin ollen valittajat väittävät, että – toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin on katsonut valituksenalaisen tuomion 182 kohdassa – neuvosto ei ole vastannut heille ”hyvissä ajoin”.
- 106 On riittävää todeta, etteivät valittajat ole vedonneet tähän väitteeseen unionin yleisessä tuomioistuimessa, joten he eivät voi saada muutoksenhakumenettelyssä tutkituksi väitettä unionin yleisen tuomioistuimen tältä osin tekemästä oikeudellisesta virheestä.
- 107 Näin ollen neljäs valitusperuste on hylättävä.

## *Viides valitusperuste*

### Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

- 108 Viidennellä valitusperusteellaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että heidän omaisuudensuojaansa ja/tai yrittämisvapauteensa puuttuminen on ollut suhteellisuusperiaatteen rajoissa.
- 109 Valittajien mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei ole tutkinut mahdollisuutta käyttää tavoiteltujen päämäärien saavuttamiseksi lievempiä toimenpiteitä kuin rajoittava toimenpide. Se on tyytynyt toteamaan valituksenalaisen tuomion 207 kohdassa, etteivät valittajat ole näyttäneet toteen, että neuvosto saattoi suunnitella toteuttavansa päätöksessä 2011/172 ja asetuksessa N:o 270/2011 säädettyjä toimenpiteitä vähemmän rajoittavia mutta kuitenkin yhtä soveltuvia toimenpiteitä. Unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään ole tutkinut jokaisen valittajan tilannetta yksilöllisesti. Ilman tällaisia virheitä unionin yleisen tuomioistuimen olisi ilman muuta täytynyt päätyä katsomaan, että oikeudenkäynnin kohteena olevilla rajoittavilla toimilla puututtiin suhteettomasti valittajien omaisuudensuojaan ja/tai yrittämisvapauteen.
- 110 Neuvosto huomauttaa, että unionin yleinen tuomioistuin on laajasti tarkastellut toimenpiteiden oikeasuhteisuutta valituksenalaisen tuomion 187–217 kohdassa. Sitä paitsi ei ole ollut tarpeen tarkastella kunkin valittajan tilannetta erikseen, koska oikeudenkäynnin kohteena olevat rajoittavat toimenpiteet eivät ole oletetun tai toteen näytetyn lainvastaisen teon seuraamus eikä niitä siten tarvitse mukauttaa niiden kohteena olevien henkilöiden käyttäytymiseen. Tältä osin neuvosto huomauttaa, etteivät valittajat ole vähimmässäkään määrin vedonneet unionin yleisessä tuomioistuimessa eivätkä unionin tuomioistuimessa mihinkään seikkaan, joka antaisi aihetta kyseisellä tavalla eriytettyyn kohteluun. He ovat väärässä väittäessään unionin yleisen tuomioistuimen menetelleen virheellisesti jättäessään huomiotta väitteen, jota sille ei edes ole milloinkaan esitetty.

### Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 111 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi (ks. mm. tuomio Ranska v. Monsanto ja komissio, C-248/99 P, EU:C:2002:1, 68 kohta ja tuomio Inuit Tapiriit Kanatami ym. v. parlamentti ja neuvosto, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 46 kohta).
- 112 Valittajat eivät kuitenkaan esitä mitään oikeudellista perustelua, jolla olisi tarkoitus osoittaa oikeudellisen virheen olemassaolo valituksenalaisen tuomion 205–209 kohdassa, joissa unionin yleinen tuomioistuin on tutkinut oikeudenkäynnin kohteena olevien rajoittavien toimien oikeasuhteisuutta. Valittajat pelkästään riitauttavat valituksenalaisen tuomion 207 kohtaan sisältyvän unionin yleisen tuomioistuimen perustelun, joka on toistettu tämän tuomion 109 kohdassa ja jossa unionin yleinen tuomioistuin toteaa, etteivät valittajat ole esittäneet seikkoja, jotka osoittaisivat, että vähemmän rajoittavien toimenpiteiden toteuttaminen olisi ollut mahdollista, eivätkä valittajat edes pyri osoittamaan, että he olisivat esittäneet sellaisia seikkoja unionin yleisessä tuomioistuimessa.
- 113 Kunkin valittajan henkilökohtaisen tilanteen osalta on riittävää muistuttaa, että heidän nimiensä päätöksen 2011/172 ja asetuksen N:o 270/2011 liitteessä oleviin luetteloihin merkitsemisen aiheellisuus on tutkittu unionin yleisen tuomioistuimen vastauksessa neljänteen kumoamisperusteeseen. Tältä osin on syytä todeta, että unionin yleinen tuomioistuin on viitannut päätöksen 2011/172 1 artiklan 3 kohtaan, jonka mukaan jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat tietyin edellytyksin kussakin yksittäisessä tapauksessa sallia joidenkin jäädytettyjen varojen tai taloudellisten resurssien vapauttamisen tai käytettäväksi asettamisen. Asetuksen N:o 270/2011 4 artiklaan sisältyy samankaltainen säännös. Kun otetaan huomioon kaikkia valittajia koskeva varojen jäädyttämisen

erityinen tarkoitus eli sellaisten varojen pysäyttäminen, jotka ovat ehkä tulleet valittajien haltuun Egyptin viranomaisten vahingoksi tehtyjen valtion varojen väärinkäyttämisten seurauksena, ja näiden toimenpiteiden väliaikaisuus ja peruuttamismahdollisuus, joita valituksenalaisen tuomion 209 kohdassa korostetaan, sekä kyseiset säännökset, joissa sallitaan joidenkin varojen vapauttaminen kussakin yksittäistapauksessa, unionin yleisellä tuomioistuimella ei ole ollut velvollisuutta tutkia rajoittavan toimenpiteen oikeasuhteisuutta jokaisen valittajan osalta.

114 Näin ollen viides valitusperuste on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

#### *Kuudes valitusperuste*

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

115 Kuudennella valitusperusteellaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, ettei neuvosto ollut tehnyt ilmeistä arviointivirhettä.

116 Unionin yleinen tuomioistuin on nimittäin todennut valituksenalaisen tuomion 235 ja 236 kohdassa, että neuvosto oli noudattanut päätöksen 2011/172 1 artiklan 1 kohdassa ja asetuksen N:o 270/2011 2 artiklan 1 kohdassa määriteltyjä edellytyksiä. Kuten valituksenalaisen tuomion 237 kohdasta ilmenee, valittajien nämä väitteet perustuivat siihen ajatukseen, ”että neuvoston tehtävänä oli tarkastaa, olivatko he rikosoikeudellisesti vastuussa Egyptin valtion varojen väärinkäytöstä”.

117 Neuvosto ja komissio katsovat, että näihin väitteisiin on jo vastattu muiden valitusperusteiden yhteydessä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

118 On syytä todeta, että valittajat viittaavat toisen valitusperusteensa tueksi esittämiinsä perusteluihin ja riitauttavat siten unionin yleisen tuomioistuimen arvioinnin heidän nimiensä päätöksen 2011/172 ja asetuksen N:o 270/2011 liitteessä oleviin luetteloihin merkitsemisen aiheellisuudesta. Unionin tuomioistuin on vahvistanut unionin yleisen tuomioistuimen kyseisen arvioinnin toisen valitusperusteen tutkimisen yhteydessä, joten kuudes valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

119 Koska kaikki valitusperusteet on hylätty, valitus on hylättävä.

#### **Oikeudenkäyntikulut**

120 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista, jos valitus on perusteeton.

121 Saman työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan sen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

122 Koska neuvosto ja komissio ovat vaatineet valittajien velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska valittajat ovat hävinneet asian, ne on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

#### **1) Valitus hylätään.**

- 2) **Ahmed Abdelaziz Ezz, Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin ja Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja heidät velvoitetaan korvaamaan Euroopan unionin neuvoston ja Euroopan komission oikeudenkäyntikulut.**

Allekirjoitukset